

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžk/8/2017
Identifikačné číslo spisu: 3016200377
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3016200377.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a Mgr. Viliama Pohančeníka, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Rímskokatolícka cirkev Farnosť Svinná, so sídlom Svinná 139, IČO: 34 072 675, právne zastúpený: Petruška & partners s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Kupecká 18, Nitra, proti žalovanému: Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom Trnavská cesta 52, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OLP/2079/2016 zo dňa 9. marca 2016, rozhodujúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/120/2016-61 zo dňa 15. novembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti z a m i e t a .

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/120/2016-61 zo dňa 15. novembra 2016 z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 11S/120/2016-61 zo dňa 15. novembra 2016 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OLP/2079/2016 zo dňa 09.03.2016, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Trenčín č. B/2015/03102-019 zo dňa 31.12.2015, ktorým žalobcovi uložil podľa § 6 ods. 3 písm. l/ zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z.z.“) za porušenie § 4 ods. 1 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 549/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí v znení vyhlášky č. 237/2009 Z.z. (ďalej len „vyhláška č. 549/2007 Z.z.“) povinnosť

podľa § 58 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z.z. uhradiť Regionálnemu úradu verejného zdravotníctva Trenčín náklady, súvisiace s výkonom štátneho zdravotného dozoru, zameraného na meranie a hodnotenie imisíi hluku v životnom prostredí, pochádzajúceho zo zvonov Farského kostola povýšenia Svätého kríža v obci Svinná, vykonaného dňa 11.09.2015 v celkovej výške 253,- €, a to do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet uvedený vo výroku tohto rozhodnutia. O trovách konania rozhodol krajský súd s poukazom na § 168 S.s.p. tak, že v konaní úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalobca vo svojej žalobe namietal, že správne orgány hluk a ochranu zdravia pred hlukom posudzovali podľa vyhlášky č. 549/2007 Z.z. a nie podľa zákona č. 2/2005 Z.z. o posudzovaní a kontrole hluku vo vonkajšom prostredí (ďalej len „zákon č. 2/2005 Z.z.“), i keď v danom prípade ide o zvonenie kostolných zvonov, ktoré sa nachádzajú vo vonkajšom prostredí, a preto bolo potrebné aplikovať právne predpisy týkajúce sa hluku vo vonkajšom prostredí. Takýmto predpisom vo vzťahu špeciality k všeobecnému právnomu predpisu - zákonu č. 355/2007 Z.z. je v danom prípade zákon č. 2/2005 Z.z. a nie vyhláška č. 549/2007 Z.z.. Z definície hluku podľa zákona č. 2/2005 Z.z. jednoznačne vyplýva, že aby bolo možné zvuk označiť za hluk, musí ísť o nežiaduci alebo škodlivý zvuk, pričom odbíjanie (hlahol) zvonov je žiaduci zvuk, ktorý vydávajú zvony, ktoré boli za týmto účelom odliate a vyladené. Vo farskom kostole v obci Svinná sa nachádzajú dva zvony, ktoré majú už 92 rokov, jedná sa o historické a jedinečné hudobné a signalizačné nástroje. Ich odbíjanie je žiaduci, melodický a lahodný zvuk.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zotrval na dôvodoch právneho posúdenia veci, keď v danom prípade bolo potrebné vychádzať z príslušných ustanovení zákona č. 355/2007 Z.z. a vykonávacieho predpisu, ktorým je vyhláška č. 549/2007 Z.z.. Výsledkom objektívneho merania hluku spôsobeného zvonením bolo zistené, že režimy kostolných zvonov boli pre jednotlivé referenčné časové intervaly prekročené, t.j. boli vyššie, ako prípustné hodnoty určujúcich veličín hluku vo vonkajšom prostredí v zmysle vyhlášky č. 549/2007 Z.z. vydané na vykonanie § 27 zákona č. 355/2007 Z.z., teda zo strany žalobcu došlo k nerešpektovaniu ustanovenia § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z., a preto bolo potrebné rozhodnúť tak, ako rozhodol prvostupňový správny orgán.

4. Krajský súd mal z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že na základe podnetu obyvateľky obce Svinná, ktorá sa sťažovala na hluk z odbíjania a zvonenia kostolných zvonov, prvostupňový správny orgán vykonal meranie hluku v životnom prostredí a vypracoval protokol o meraní č. 2661/15, z ktorého vyplynulo, že prípustné hodnoty ekvivalentných hladín A akustického tlaku (zvuku) v referenčnom časovom intervale deň (od 6.00 hod. do 18.00 hod.) a večer (od 18.00 hod. do 22.00 hod.) sú prekročené. Výsledky merania boli oznámené žalobcovi listom zo dňa 30.6.2015 so žiadosťou o vykonanie akustických úprav. Dňa 11.09.2015 správny orgán vykonal opätovné meranie hluku a vypracoval protokol o meraní č. 5642/15, z ktorého vyplynulo opätovné prekročenie prípustných hodnôt zvuku. Výsledky merania boli so žalobcom prerokované dňa 22.10.2015, o čom bola spísaná zápisnica. V upovedomení o začatí správneho konania zo dňa 25.11.2015 bol žalobca informovaný o výške náhrady nákladov spojených s výkonom štátneho zdravotného dozoru.

5. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. B/2015/03102-019 zo dňa 31.12.2015 uložil žalobcovi povinnosť nahradiť náklady spojené s výkonom štátneho zdravotného dozoru zameraného na meranie a hodnotenie imisíi hluku v životnom prostredí pochádzajúceho zo zvonov Farského kostola povýšenia Svätého kríža v obci Svinná vykonaného dňa 11.09.2015 v celkovej výške 253,- €. V rozhodnutí prvostupňový správny orgán poukázal na príslušné ustanovenia zákona č. 355/2007 Z.z. a na výsledky vykonaných meraní, ktorými boli zistené prekročené hodnoty hluku stanovené vyhláškou č. 549/2007 Z.z..

6. Žalobca proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom namietal tie isté skutočnosti, ako v podanej žalobe, t. j. nesprávnu aplikáciu vyhlášky č. 549/2007 Z.z. na danú vec, keď správny orgán mal vychádzať z definície hluku stanovenej v § 3 písm. a/ zákona č. 2/2005 Z.z., v zmysle ktorej hlahol zvonov a melódia nenapĺňa pojmové znaky hluku.

7. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. OLP/2079/2016 zo dňa 09.03.2016 odvolanie žalobcu podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že základným právnym predpisom upravujúcim ochranu verejného zdravia v Slovenskej republike je zákon č. 355/2007 Z.z., ku ktorému je vykonávacím predpisom v zmysle § 62 písm. m/ vyhláška č. 549/2007 Z.z. Táto vyhláška nie je vykonávacím predpisom k zákonu č. 2/2005 Z.z., ako nesprávne uviedol odvolateľ. Vyhláška č. 549/2007 Z.z. ustanovuje prípustné hodnoty pre hluk v životnom prostredí, a to nielen vo vnútornom, ale predovšetkým vo vonkajšom prostredí. Podľa názoru žalovaného argumentácia žalobcu v podanom odvolaní nie je odborné správna ani právne prijateľná. Názor žalobcu, že hluk z kostolných zvonov nie je nežiaducim alebo škodlivým zvukom, je subjektívnym, laickým a nepodloženým tvrdením. Objektívne zistené prekročenie hodnôt hluku zo zvonov predmetného kostola vo vonkajšom prostredí nemôže byť z hľadiska ochrany verejného zdravia tolerované.

8. Krajský súd po oboznámení sa s administratívnym spisom žalovaného dospel k záveru, že vo veci rozhodovali vecne príslušné správne orgány, ktoré si zadovážili pre rozhodnutie dostatok skutkových podkladov, správne vychádzali z protokolov o meraní hluku vykonaných v zmysle vyhlášky č. 549/2007 Z.z. Z protokolu o meraní č. 5642/15 bolo opakovane preukázané prekročenie prípustných hodnôt zvuku zo zvonov kostola v obci Svinná. Žalobca bol o meraniach, ich výsledkoch a o nákladoch s tým spojenými riadne oboznámený a mal možnosť sa k zisteným skutočnostiam vyjadriť. Krajský súd námietku žalobcu, že žalovaný vo veci aplikoval nesprávny právny predpis vyhodnotil ako nedôvodnú. Mal za to, že správny orgán správne postupoval vo veci a aplikoval zákon č. 355/2007 Z.z., ktorého vykonávacím predpisom je Vyhláška Ministerstva zdravotníctva SR č. 549/2007 Z.z. Účelom zákona č. 2/2005 Z.z. je stanoviť jednotný postup pri posudzovaní a kontrole hluku vo vonkajšom prostredí, zameraný na zábranu, prevenciu alebo znižovanie škodlivých účinkov spôsobených vystavením hluku vo vonkajšom prostredí (§ 1 zákona č. 2/2005 Z.z.) a tento zákon nie je vo vzťahu špeciality k zákonu č. 355/2007 Z.z., ako sa nesprávne domnieval žalobca. Taktiež vyhláška č. 549/2007 Z.z. nie je vykonávacím predpisom k tomuto zákonu. Definícia hluku uvedená v § 3 písm. a) zákona č. 2/2005 Z.z. sa viaže práve k tomuto zákonu a jeho účelu. Zákon č. 355/2007 Z.z. v druhej hlave upravuje ochranu zdravia pred hlukom v životnom prostredí, pričom prípustné hodnoty hluku sú stanovené vykonávacím predpisom, ktorým je vyhláška č. 549/2007 Z.z. S poukazom na vyššie uvedené, keď z merania hluku v obci Svinná pochádzajúceho zo zvonov farského kostola bolo preukázané prekročenie prípustných hodnôt hluku, dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, ako aj postup správnych orgánov je v súlade so zákonom, žaloba je nedôvodná, a preto ju podľa § 190 S.s.p. zamietol.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ z dôvodu uvedeného v ustanovení § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zmenil a napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil prvostupňovému správne orgánu na ďalšie konanie. Sťažovateľ uviedol, že krajský súd právne posúdil vec podľa § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z., podľa ktorého „Fyzická osoba - podnikateľ a právnická osoba, ktoré používajú alebo prevádzkujú zdroje hluku, infrazvuku alebo vibrácií, správca pozemných komunikácií, prevádzkovateľ vodnej cesty, prevádzkovateľ dráhy, prevádzkovateľ letiska a prevádzkovatelia ďalších objektov, ktorých prevádzkou vzniká hluk, sú povinní zabezpečiť, aby expozícia obyvateľov a ich prostredia bola čo najnižšia a neprekročila prípustné hodnoty pre deň, večer a noc ustanovené vykonávacím predpisom podľa § 62 písm. m/ ako aj podľa Vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SR č. 549/2007 Z.z.“, pričom nesprávne ustálil, že odbíjaním zvonov kostola v obci Svinná dochádza k hluku. Takisto krajský súd ustálil (bod 12 rozsudku), že podľa § 52 ods. 1 písm. c/ zákona č. 355/2007 Z.z. (pričom správne má byť uvedené podľa § 58 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z.z.), ak sa v súvislosti s výkonom štátneho zdravotného dozoru zistí porušenie povinností ustanovených týmto zákonom, alebo inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, môže príslušný orgán verejného zdravotníctva uložiť tomu, kto tieto povinnosti porušil, čiastočnú alebo úplnú náhradu nákladov.

10. Ďalej uviedol, že v zákone č. 355/2007 Z.z. nie je v ustanoveniach týkajúcich sa účelu zákona uvedené, čo sa považuje pre účely tohto zákona za hluk ani čo sa považuje za hluk vo vonkajšom prostredí. V tomto zákone nie je definované, čo sa považuje za hluk, sú tu stanovené len povinnosti pre fyzické osoby podnikateľov, právnické osoby, ktoré používajú alebo prevádzkujú zdroje hluku, infrazvuku alebo vibrácií ako aj pre ďalšie presne špecifikované subjekty. Jediným právnym predpisom, kde je hluk vo vonkajšom prostredí definovaný je zákon č. 2/2005 Z.z., pričom pri posudzovaní predmetnej právnej veci je potrebné zistiť, čo sa pre účely zákona (akéhokoľvek) považuje za hluk. Zistenie toho, čo sa považuje za hluk je zásadné a dôležité, pretože nie každý zvuk je zároveň aj hluk a zákon č. 355/2007 Z.z. stanovuje povinnosti pre subjekty, ktoré prevádzkujú zdroje hluku. V súlade s § 3 písm. a/ zákona č. 2/2005 Z.z., hluk vo vonkajšom prostredí je nežiaduci alebo škodlivý vonkajší zvuk vytvorený ľudskými činnosťami, najmä hluk z dopravy na pozemných komunikáciách, železničnej dopravy, leteckej dopravy a priemyselnej činnosti. S poukazom na vyššie uvedenú (jedinú) zákonnú definíciu predmetného vyššie citovaného právneho predpisu možno ustáliť, že hlukom je každý nežiaduci alebo škodlivý vonkajší zvuk, ktorý je vytvorený ľudskými činnosťami. V napadnutom rozsudku sa na viacerých miestach uvádza slovo „hluk“ ako aj slovo „zvuk“, pričom podľa názoru sťažovateľa krajský súd nijakým spôsobom neustálil, za čo považuje zvuk (či ho považuje za hluk), ktorý sa šíri zo zvonov farského kostola a jeho intenzita je predmetom celého tohto konania. Zdôraznil, že škodlivý vonkajší zvuk je zvuk, ktorý má škodlivé účinky na ľudské zdravie a nežiaduci hluk je zvuk, ktorý vznikol ako vedľajší produkt ľudských činností. Z celej tejto definície hluku tak jednoznačne vyplýva, že aby bolo možné nejaký zvuk označiť za hluk, musí ísť o nežiaduci alebo škodlivý vonkajší zvuk. Odbíjanie resp. hlahol zvonov nachádzajúcich sa vo veži farského kostola v obci Svinná je žiaduci, melodický a lahodný zvuk vydávaný hudobným nástrojom, ktorým je zvon a melódia ním vydávaná nemá žiadny škodlivý účinok na ľudské zdravie a ani nie je nežiaducim zvukom vytvoreným ľudskými činnosťami.

11. S poukazom na vyššie uvedené konštatoval, že len zákon č. 2/2005 Z.z. stanovuje, čo možno rozumieť pod pojmom hluk, pričom vychádzajúc z predmetnej definície hlahol zvonov a melódia, ktorú vydávajú nenaplnia ani jeden pojmový znak hluku, na základe čoho sa predmetná vyhláška č. 549/2007 Z.z. na zvonenie zvonov nachádzajúcich sa vo veži farského kostola v obci Svinná nevzťahuje, pretože táto sa vzťahuje len na hluk, nie na každý zvuk, ktorý sa prejaví vo vonkajšom prostredí. Na tomto základe nedošlo k porušeniu zákonnej povinnosti, pretože žiadnym spôsobom nebolo preukázané, ani inak v celom konaní zdôvodnené, že by zvuk vychádzajúci zo zvonov bol v tomto prípade hlukom, na základe čoho by mali byť tieto zvony označené ako zdroj hluku (ktorým je napr. motor nákladného automobilu alebo iný nežiaduci zvuk, ktorý vzniká ako vedľajší produkt ľudských činností atď.) Z uvedeného tak vyplýva, že nebol naplnený § 58 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z.z., pretože nedošlo k porušeniu povinnosti ustanovených týmto zákonom. Záverom navrhol, aby najvyšší súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

12. Žalovaný v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti poukázal na vyjadrenie k žalobe a následne poznamenal, že predmetom kasačnej sťažnosti je opakované namietanie nesprávneho ustálenia pojmu hluk v súvislosti s odbíjaním kostolných zvonov v obci Svinná, pričom sa v nej vyslovuje názor, že v predmetnej veci neboli správne aplikované ustanovenia platnej legislatívy a to zákona č. 355/2007 Z.z., zákona č. 2/2005 Z.z. a vyhlášky č. 549/2007 Z.z..

13. K týmto tvrdeniam uviedol, že sa zásadne nestotožňuje s názorom uvedeným v kasačnej sťažnosti, že pri hodnotení hluku vo vonkajšom prostredí je potrebné vychádzať výhradne z definície hluku, uvedenej v zákone č. 2/2005 Z.z. Uvedená definícia hluku je totiž ustanovená výhradne na účely zákona č. 2/2005 Z.z., ktorý upravuje problematiku hluku vo vonkajšom prostredí v odlišnom kontexte (v kontexte implementácie takých povinností, resp. kompetencií fyzických osôb-podnikateľov, právnických osôb, orgánov štátnej správy a samosprávy a vo vzťahu k takým zdrojom hluku v životnom prostredí, ako to definuje legislatíva Európskej únie - Smernica 2002/49/EC Európskeho parlamentu a Rady). Dodal, že ustanovenia tejto legislatívy však nijako nevyklúčujú existenciu, platnosť a účinnosť aj iných ustanovení platnej legislatívy, upravujúcich problematiku hluku v životnom prostredí vo vzťahu k ďalším povinnostiam fyzických osôb- podnikateľov a právnických osôb odlišného charakteru a vo vzťahu k ďalším zdrojom hluku na území Slovenskej republiky za účelom ochrany

verejného zdravia.

14. Základným právnym predpisom, upravujúcim ochranu verejného zdravia v Slovenskej republike je zákon č. 355/2007 Z.z., ktorý v § 27 ods. 1 písm. a/ jednoznačne definuje povinnosť každej fyzickej osoby - podnikateľa a právnickej osoby, ktorá zdroje hluku prevádzkuje, zabezpečiť, aby expozícia obyvateľov a ich prostredia bola čo najnižšia a neprekročila prípustné hodnoty stanovené príslušným vykonávacím predpisom. Hoci zákon č. 355/2007 Z.z. definíciu hluku neobsahuje, táto je obsiahnutá v jeho vykonávacom predpise, ktorým je vyhláška č. 549/2007 Z.z..

15. Ďalej uviedol, že v kasačnej sťažnosti sa opakovane prezentuje názor, že odbíjanie zvonov (hlahol zvonov) nie je nežiaduci (nechcený) alebo škodlivý zvuk, ale práve naopak je žiaduci (chcený), melodický a lahodný zvuk, vydávaný hudobným nástrojom - kostolným zvonom, pričom sa tvrdí, že melódia ním vydávaná nemá žiadny škodlivý účinok na ľudské zdravie. V uvedenej súvislosti vyjadril žalovaný názor, že za žiaduci (chcený) príjemný a nerušivý (neobťažujúci) zvuk je možné považovať len taký zvuk, ktorému je dotknutá verejnosť exponovaná dobrovoľne (napr. svojou prítomnosťou na hudobnom koncerte, pri počúvaní reprodukovanej hudby z vlastného podnetu a pod.), t.j. zvuk zdroja, ktorý môže sama ovplyvniť alebo regulovať. V predmetnom prípade je však hluku vznikajúcemu pri odbíjaní kostolných zvonov dobrovoľne vystavená iba časť (prevažne cirkevne založenej) verejnosti, pričom iná skupina verejnosti tento zdroj hluku vníma nežiaduco, rušivo a obťažujúco. Preto žalovaný vyjadril nesúhlas aj s tým, že takýto hluk nemá žiadny škodlivý účinok na zdravie, nakoľko súvislosť medzi obťažovaním človeka hlukom v životnom prostredí a negatívnym ovplyvňovaním zdravia (tzv. nešpecifické (nesluchové) účinky hluku) bola mnohonásobne preukázaná vedeckými štúdiami a publikovaná v odbornej literatúre. Okrem uvedeného, podľa § 3 ods. 1 vyhlášky č. 549/2007 Z.z. ochrana zdravia pred hlukom je zabezpečená vtedy, ak posudzované hodnoty určujúcich veličín hluku nie sú vyššie ako vyhláškou č. 549/2007 Z.z. stanovené prípustné hodnoty. Preto ak objektivizácia zdroja hluku (kostolných zvonov) preukázala prekročenie týchto prípustných hodnôt, je potrebné považovať tento hluk aj z právneho hľadiska za zvuk zdraviu škodlivý.

16. Tvrdenia sťažovateľa tak vyhodnotil žalovaný ako hlboko subjektívne a ničím nepodložené. Vyjadril názor, že právo na ochranu zdravia nemožno uprieť žiadnej skupine populácie, čo musí pri svojej činnosti v rámci výkonu štátneho zdravotného dozoru brať do úvahy i príslušný prvostupňový správny orgán - orgán verejného zdravotníctva. Záverom žalovaný konštatoval, že nemôže z hľadiska ochrany verejného zdravia súhlasiť s názorom vysloveným v kasačnej sťažnosti v tom zmysle, aby predloženej kasačnej sťažnosti kasačný súd vyhovel v celom rozsahu.

17. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) postupom podľa § 492 ods. 1 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

18. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.09.2018 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

19. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OLP/2079/2016 zo dňa 09.03.2016, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Trenčín č. B/2015/03102-019 zo dňa 31.12.2015, ktorým sťažovateľovi uložil podľa § 6 ods. 3 písm. l/ zákona č. 355/2007 Z.z. za porušenie § 4 ods. 1 vyhlášky č. 549/2007 Z.z., povinnosť podľa § 58 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z.z. uhradiť Regionálnemu úradu verejného zdravotníctva Trenčín náklady súvisiace s výkonom štátneho zdravotného dozoru, zameraného na meranie a hodnotenie imisii hluku v životnom prostredí, pochádzajúceho zo zvonov Farského kostola povýšenia Svätého kríža v obci Svinná, vykonaného dňa 11.09.2015 v celkovej výške 253,- €, a to do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet uvedený vo výroku tohto rozhodnutia. Kasačný súd preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie,

ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

20. Podľa § 6 ods. 3 písm. j/ zákona č. 355/2007 Z.z., regionálny úrad verejného zdravotníctva vykonáva štátny zdravotný dozor, vydáva pokyny a ukladá opatrenia na odstránenie nedostatkov zistených pri výkone štátneho zdravotného dozoru podľa § 54 a 55.

21. Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z. fyzická osoba-podnikateľ a právnická osoba, ktoré používajú alebo prevádzkujú zdroje hluku, infrazvuku alebo vibrácií, správca pozemných komunikácií, 33a) prevádzkovateľ vodnej cesty, 33b) prevádzkovateľ dráhy, 33c) prevádzkovateľ letiska, 33d) a prevádzkovatelia ďalších objektov, ktorých prevádzkou vzniká hluk (ďalej len „prevádzkovateľ zdrojov hluku, infrazvuku alebo vibrácií“), sú povinní zabezpečiť, aby expozícia obyvateľov a ich prostredia bola čo najnižšia a neprekročila prípustné hodnoty pre deň, večer a noc ustanovené vykonávacím predpisom podľa § 62 písm. m/.

22. Podľa § 52 ods. 1 písm. c/ zákona č. 355/2007 Z.z. fyzické osoby-podnikatelia a právnické osoby sú povinné kvalitatívne a kvantitatívne zisťovať zdraviu škodlivé faktory životného prostredia a pracovného prostredia, ktoré používajú pri svojej činnosti alebo ktoré pri ich činnosti vznikajú, a ktorých používanie a prípustné hodnoty sú upravené osobitnými predpismi; 34) kvalitatívne a kvantitatívne zisťovanie musí vykonať fyzická osoba s odbornou spôsobilosťou podľa § 16 ods. 1.

23. Podľa § 58 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z.z., ak sa v súvislosti s výkonom štátneho zdravotného dozoru zistí porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, môže príslušný orgán verejného zdravotníctva uložiť tomu, kto tieto povinnosti porušil, čiastočnú alebo úplnú náhradu nákladov.

24. Podľa § 1 ods. 1 vyhlášky č. 549/2007 Z.z. táto vyhláška ustanovuje podrobnosti o prípustných hodnotách určujúcich veličín hluku, infrazvuku a vibrácií a požiadavky na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí.

25. Podľa § 3 ods. 1 vyhlášky č. 549/2007 Z.z. ochrana zdravia pred hlukom, infrazvukom a vibráciami je zabezpečená, ak posudzované hodnoty určujúcich veličín hluku, infrazvuku a vibrácií nie sú vyššie ako prípustné hodnoty.

26. Kasačný súd po preskúmaní súdneho a pripojeného administratívneho spisu žalovaného dospel k rovnakým zisteniam, aké v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol správny súd, a ktoré sa premietli do jeho právneho záveru o súladnosti rozhodnutia a postupu orgánov verejnej správy so zákonom.

27. Z ustanovenia § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z. vyplýva sťažovateľovi, ktorý používa zdroje hluku (kostolné zvony) povinnosť zabezpečiť, aby tento hluk neprekročil prípustné hodnoty pred deň, večer a noc ustanovené vykonávacím predpisom. Na základe podnetu obyvateľky obce Svinná, ktorá sa sťažovala na hluk zo zvonenia a odbijania kostolných zvonov, prvostupňový správny orgán vykonal meranie hluku v životnom prostredí, z ktorého vypracoval protokol o meraní č.2661/15. Z uvedeného protokolu nepochybne vyplynulo, že došlo k prekročeniu prípustných hodnôt zvuku v časovom intervale od 6.00 hod. do 18.00 hod. a od 18.00 hod. do 22.00 hod., čím bolo sťažovateľovi nepochybne preukázané, že hodnoty hluku z odbijania zvonov prekračujú prípustné limity uvedené vo vyhláške č. 549/2007 Z.z. V tomto smere bola činnosť sťažovateľa vyhodnotená ako porušenie právnej povinnosti, za čo mu bola uložená povinnosť zabezpečiť účinné opatrenia na zníženie imisii hluku šíriaceho sa z kostolných zvonov a následne zabezpečiť objektivizáciu zdrojov hluku. Prvostupňový správny orgán vykonal následne opätovné meranie hluku, o ktorej skutočnosti bol vyhotovený protokol o meraní č. 5642/15, z ktorého vyplynulo opätovné prekročenie prípustných hodnôt hluku. Na základe uvedených zistení prvostupňový správny orgán listom č. B/2015/03102-014 zo dňa 25.11.2015 upovedomil sťažovateľa o začatí správneho konania vo veci porušenia § 4 ods. 1 vyhlášky č. 549/2007 Z.z. a

informoval ho o výške nákladov (253,- €) spojených s výkonom štátneho zdravotného dozoru.

28. Rozhodnutím č. B/2015/03102-019 zo dňa 31.12.2015 prvostupňový správny orgán s poukazom na vyššie uvedené zistenia aplikujúc § 6 ods. 3 písm. l/ zákona č. 355/2007 Z.z. a konštatujúc porušenie § 4 ods. 1 vyhlášky č. 549/2007 Z.z. uložil sťažovateľovi podľa § 58 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z.z. povinnosť uhradiť náklady súvisiace s výkonom štátneho zdravotného dozoru, zameraného na meranie a hodnotenie imisii hluku v životnom prostredí, pochádzajúceho zo zvonov Farského kostola povýšenia Svätého kríža v obci Svinná, vykonaného dňa 11.09.2015 v celkovej výške 253,- €, a to do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet uvedený vo výroku tohto rozhodnutia.

29. Podľa názoru kasačného súdu z podkladov pre vydanie napadnutého rozhodnutia (Protokol o meraní č. 2661/15 a Protokol o meraní č. 5642/15) nepochybne vyplýva, že v prípade sťažovateľa došlo k prekročeniu prípustných hodnôt hluku s určením zdroja hluku - zvonov rímskokatolíckeho kostola Povýšenia sv. kríža v obci Svinná. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že uvedené skutkové zistenia v konaní sťažovateľ nenamietal a neprodukoval žiadnu argumentáciu, ktorou by tieto závery relevantným spôsobom spochybňoval. Sťažovateľ namietal nesprávnosť rozhodnutí správnych orgánov subjektívnym tvrdením resp. poukazom na to, že odbíjanie zvonov nepredstavuje hluk, ale ide sa melodický, lahodný dokonca žiaduci zvuk vydávaný hudobným nástrojom. Je nutné prisvedčiť sťažovateľovi, že istý okruh (najmä veriacich) osôb môže vnímať hlahol zvonov ako nerušiaci či dokonca melodický a žiaduci zvuk, avšak na strane druhej je potrebné brať zreteľ i na okruh osôb, ktoré ho môžu vnímať ako nežiaduci škodlivý vonkajší hluk a v prípade prekročenia intenzity tohto hluku, t.j. prekročenia limitov ustanovených vykonávacím predpisom, má aj škodlivé účinky na ľudské zdravie. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že sťažovateľom uvádzané tvrdenia sú bez akejkoľvek opory v zákone, nakoľko správne orgány konajúce v predmetnej veci boli povinné riadiť sa platnou právnou úpravou, ktorou bol v prejednávacom prípade zákon č. 355/2007 Z.z. a jeho vykonávací predpis - vyhláška č. 549/2007 Z.z..

30. Sťažovateľ namietal nezákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, ktorými mu bola uložená povinnosť uhradiť náklady súvisiace s výkonom štátneho zdravotného dozoru, zameraného na meranie a hodnotenie imisii hluku v životnom prostredí práve s poukazom na aplikáciu nesprávneho právneho predpisu. Trval na tom, že správne orgány boli povinné riadiť sa pri vydávaní rozhodnutia zákonom č. 2/2005 Z.z., keďže výlučne uvedený predpis upravuje, čo možno považovať za hluk, pričom hlahol zvonov podľa sťažovateľa nenapĺňa žiaden z pojmových znakov hluku.

31. Kasačný súd (stotožňujúc sa s názorom krajského súdu) k námietke týkajúcej sa nesprávnej aplikácie zákona č. 355/2007 Z.z. uvádza, že orgány verejnej správy postupovali vo veci správne, keď aplikovali zákon č. 355/2007 Z.z., ktorého vykonávacím predpisom je vyhláška č. 549/2007 Z.z. s tým, že účelom zákona č. 2/2005 Z.z. je stanoviť jednotný postup pri posudzovaní a kontrole hluku vo vonkajšom prostredí, zameraný na zábranu, prevenciu alebo znižovanie škodlivých účinkov spôsobených vystavením hluku vo vonkajšom prostredí a navyše tento zákon nie je vo vzťahu špeciality k zákonu č. 355/2007 Z.z., ako sa nesprávne domnieval sťažovateľ. K rovnakým záverom o správnosti aplikácie zákona č. 355/2007 Z.z. dospel kasačný súd i v rozsudku sp.zn. 10SŽk/7/2017 zo dňa 24.01.2018, ktorým zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/119/2016-40 zo dňa 18.10.2016, keď predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorým bola sťažovateľovi pokynom uložená povinnosť podľa § 6 ods. 3 písm. j/ zákona č. 355/2007 Z.z. za účelom zabezpečenia plnenia povinností stanovených v § 52 ods. 1 písm. c/ v spojitosti s § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z..

32. Vzhľadom na to, že v súvislosti s výkonom štátneho zdravotného dozoru, zameraného na meranie a hodnotenie imisii hluku v životnom prostredí, pochádzajúceho zo zvonov Farského kostola povýšenia Svätého kríža v obci Svinná, vykonaného dňa 11.09.2015 bolo zistené porušenie povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 4 ods. 1 vyhlášky č. 549/2007 Z.z., ako vykonávacieho predpisu k zákonu č. 355/2007 Z.z., ktoré porušenie sťažovateľ žiadnym právne relevantným spôsobom

nespochybnil, správny orgán postupoval správne keď podľa § 6 ods. 3 písm. l/ zákona č. 355/2007 Z.z. sťažovateľovi v súvislosti s porušením týchto povinností uložil podľa § 58 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z.z. povinnosť uhradiť náklady spojené s výkonom štátneho zdravotného dozoru.

33. Kasačnému súdu neuniklo pozornosti ani to, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku síce citoval správne ustanovenie zákona č. 355/2007 Z.z., vzťahujúce sa na prejednávajúcu vec (§ 58 ods. 3), avšak zjavne nedopatrením nesprávne uviedol, že ide o ustanovenie § 52 ods. 1 písm. c/ tohto zákona. Uvedenú nesprávnosť v paragrafovom označení príslušného zákonného ustanovenia však kasačný súd nepovažoval za vadu (aplikáciu nesprávneho právneho predpisu), ktorá by mala vplyv na zákonnosť resp. vecnú správnosť napadnutého rozsudku, keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že krajský súd preskúmaval zákonnosť napadnutého rozhodnutia z hľadiska splnenia zákonných podmienok na uloženie povinnosti v zmysle § 58 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z.z. Zjavnosť tejto nesprávnosti bola pritom známa i samotnému sťažovateľovi, ktorý na túto skutočnosť poukazoval v kasačnej sťažnosti a preto nemožno konštatovať ani to, že by predmetné pochybenie zakladalo zmätočnosť či nepreskúmateľnosť rozsudku.

34. Kasačný súd tak nemajúc dôvod odchyliť sa od záverov vyslovených v rozhodnutí správneho súdu dospel k záveru, že správne orgány postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu sťažovateľa zamietol. V plnom rozsahu sa preto stotožňuje so skutkovými zisteniami orgánov verejnej správy ako aj s ich právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach týchto orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Správne rozhodnutia oboch inštancií obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení orgány verejnej správy uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami sťažovateľa a s jeho vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

35. Kasačný súd uvádza, že rovnako má za nesporný skutkový stav tak, ako ho opísal krajský súd v preskúmanom rozhodnutí. Kasačný súd po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, a to, že námietky sťažovateľa neboli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktoré je v súlade so zákonom. Nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, kasačný súd sa právnym posúdením veci zo strany krajského súdu v celom rozsahu stotožňuje.

36. Kasačný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosť a skutkový stav, ktorý bol zistený orgánmi verejnej správy, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Preto, ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inštanciách považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, považovať za správne.

37. Pokiaľ teda, krajský súd vyhodnotil námietky sťažovateľa proti rozhodnutiu žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a žalobu sťažovateľa podľa § 190 S.s.p. zamietol, kasačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, ktoré sú uvedené vyššie.

38. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku,

riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

39. V súvislosti s návrhom sťažovateľa, ktorým žiadal, aby najvyšší súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, kasačný súd uvádza, že krajský súd, ale i najvyšší súd preskúmaval napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa ustanovení Správneho súdneho poriadku, ktorý inštitút „odkladu vykonateľnosti rozhodnutia krajského súdu“ neupravuje. Súčasná procesná úprava (S.s.p.) zakotvuje v ustanovení § 184 a nasl. S.s.p. priznanie odkladného účinku žaloby a priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti v ustanovení § 446 a § 447 S.s.p., ktorým je možné priznať odkladný účinok rozhodnutiu krajského súdu. Vzhľadom na to, že uvedený procesný návrh bol súčasťou kasačnej sťažnosti, kasačný súd ho vyhodnotil ako návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti. Keďže sťažovateľ (v kasačnom konaní zastúpený advokátom) uvedený procesný návrh žiadnym spôsobom nešpecifikoval resp. nezdôvodnil a ani kasačný súd nevzhladol kumulatívne splnenie zákonom stanovených podmienok odôvodňujúcich priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti t.j., že by právnymi následkami napadnutého rozhodnutia krajského súdu hrozila závažná ujma a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom, kasačný súd návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti zamietol.

40. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.) a nárok na náhradu trov konania nepriznal ani žalovanému (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 168 S.s.p.).

41. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.